Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg. Nr. 20. *Den 15. Juli 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

holdt i Tabernaklet den 7de Februar 1858.

(Fra „The Deseret News.")

Ved de Bemærkninger, som gjordes af Brodrene Edward Partridge og Silas Smith, hvilke for nyligt ere komne tilbage fra en Mission paa Sandwichøerne, ere vi blevne gjorte bekjendte med en Deel nye Skikke; og jeg maa bekjende, at jeg, ved at høre om hine Obeboeres Skikke og Traditioner, næsten er tilboielig til at troe, at de ere et Folk, som ligne os selv meget, og ere berettigede til Benævnelsen „menneskelige Væsener." De ere tilbøielige til at fare vild, underkastede Svagheder, og dersom de have nogen Kundskab om Gud, ere de let udsatte for at glemme ham og henvende sig til deres Afguder. De ere tilboielige til at være egensindige, ligesom det er med os.

Vi troe, at vi have nydt en bedre Underviisning, og at vi ere et meget oplyst Folk. De christne Europæere og Amerikanere ansee sig for at være det meest oplyste Folk paa Jorden, og der mangler kun en ligesaa stor Selvtillid hos hine Obeboere, for at faae dem til at troe, at de vide Mere, end baade Europæerne og Amerikanerne. Jeg har den Tro, at den angel-saxiske Folkestamme besidder større Tillid til dem selv og mere verdslig Viisdom, end nogen anden Nation paa hele Jorden; men tag Folket paa Sandwich- og Selskabsøerne, de Indfødte i disse Bjerge, i Nord- og Sydamerika, eller i hvilketsomhelst Land, hvor der findes Indfødte i deres Afguderi — dem, som vi kalde uvidende, formørkede, vilde, som besidde liden eller ingen Kundskab, — og lad en Mand, der har Forstand paa Præstedommet, besøge dem, og jeg vover at sige, at han vilde finde flere og bedre Spor af Guds Præstedømme iblandt dem, end man kan finde iblandt de Christne. Og, endskjøndt det kan synes forbausende og neppe troeligt, selv vi staae mere eller mindre under Traditionernes Magt — ligesaavel som Hedningerne.

Der er en Aarsag til deres Traditioner, Skikke og nuværende Vedtægter. De ere komne ind i deres nuværende Afguderi formedelst Forsømmelse af Sandheden, formedelst en Tilbøielighed til at feile og til at forglemme deres Gud og den sande Religion. Lad dette Folk (de Sidste-Dages Hellige) falde fra, saa vilde der hen i de kommende Generationer maaskee findes

nogle Faa, som vilde klynge sig fast til Præstedømmet med den samme Kraft som vi, og som vilde forstaae, at Folket gik i Mørke, og vilde opmuntre dem til at antage en Skik, en Form, en Fremstilling eller Billede af deres forrige Tro og Religion. Hvad man i Almindelighed kalder Afguderi, er opkommen derved, at nogle faa, oprigtige Mænd, som vare fulde af Tro, og som havde lidt Kundskab, arbeidede paa at faae et synkende Folk til at vedligeholde nogle Skikke, til at holde fast ved nogle Ceremonier og Billeder, for at bevare Erindringen om deres Fædres Gud, uden derfor at have til Hensigt eller ønske, at Folket skulde tilbede Afguder — tilbede Stok og Steen, Fugle og Dyr. Afguder ere blevne indførte, og de tilbedes nu, og have været tilbedte i Aarhundreder og Aartusinder; men indførtes ikke paa eengang. De kom i Brug for at vedligeholde iblandt Folket Begrebet om den sande Gud.

Jeg har ofte sagt, og siger det igjen, at der er og altid har været Mange i denne Kirke, som ikke ere Hellige. Der findes flere „Mormoner" end Hellige; og der er forskjellige Grader og Slags baade af Mormoner og Hellige. Der gives Mange, som ere „Mormoner," men som ikke ere Hellige, og saaledes vil det vedblive at være, indtil Jesus kommer for at adskille Faarene fra Gederne, eller med andre Ord, indtil Huusbonden skal byde sine Tjenere at samle Hveden i Laden og Klinten i Knipper, for at brændes. Dette maa nødvendigviis være saa. Dette troe og forstaae vi Alle.

Om ikke Alle af os ere Hellige, forsøge de Fleste af dette Folk at blive det; om vi ikke ere saa fuldkomne i vor Virkekreds, som Englene ere i deres, saa prøve vi paa at berede os til at blive det. Vi have endnu ikke faaet vore Arveclodder; men vi søge at berede os til at blive værdige til at erholde dem. Alligevel kan man letteligen forstaae, at dersom dette Folk skulde falde fra, vilde de, ligesom Andre have gjort, indføre Afgudsdyrkelse. Alle Protestanter beskylde de Romersk-Catholske for at tilbede Afguder, fordi de have den Skik at føre med sig et Crucifix, for at tilbede Jomfru Maria. De have Malerier og Billeder i deres Kirker og paa andre Gudsdyrkelsessteder, og de beskyldes for at tilbede disse Malerier og Billeder, og for at være Afgudsdyrkere. Men disse Fremstillinger kom i Brug paa samme Maade, som en Fader vilde gjøre det forstaaeligt for sine Børn, at Jesus Christus virkeligen var en Mand, liig deres Fader, ved at vise dem en Figur, der forestillede Jesus hængende paa Korset, sigende: „Dette giver Eder, mine Børn, et Begreb om, at han var et Menneske." Lad nu disse Børn have denne Fremstilling for dem, naar de opsende deres Bønner, hvor længe vilde det saa vare, før nogle af deres Naboers Børn vilde fortælle deres Mødre, at hine Børn tilbade et Maleri eller Billede? Dette er Maaden, hvorpaa Afguderiet har faaet Indpas i Verden, — en Skik, antagen for at holde Tankerne fæstede paa den Gud, som de engang dyrkede og kjendte.

Veed den christne Verden, om Gud har Øine til at see med, Øren til at høre med, Hænder eller Legeme? De ere ligesaa uvidende om den sande Gud, som hine Obeboere eller Alle, som vi kalde Hedninger, ere. Og vore Traditioner ere af den Beskaffenhed, at vi endnu ere mere eller mindre i Mørket og ere nødte til at samles her Sabbat efter Sabbat og i Distriktsforsamlinger, og desuden i vore Bønforsamlinger, for at lære, tale, bede, synge og formane, og hvorfor? For at vi ikke skulle glemme vor Gud og vor hellige Religion. Er denne Skik nødvendig? Ja, fordi vi ere saa tilboielige til at forglemme,

saa let udsatte for at fare vild, at vi maae lade Evangeliet lyde i vore Øren, saa ofte som een, to, ja tre Gange om Ugen, ellers vilde vi atter vende os til vore Afguder. Det er ligemeget, hvem Afguden er, enten den er en Guldklump, et Tyvedollars Guldstykke, en Eagle,*) en halv Eagle, eller om vor Kjærlighed og Opmærksomhed fæster sig paa vore Landeiendomme, Huse eller andre verdslige Ting, og dersom vi ikke idelig og altid formanede de Hellige og foreholdt dem Nødvendigheden af at efterleve deres Religion, og prædikede for dem og bad med dem, see, de vilde atter vende sig til deres Afguder.

Hvis Herren skulde give os Fred nogle Aar, saa at vi ikke skulde have nogen Trængsel eller Møie udenfra, lade Jorden frembringe Alt i Overflod, give smukt Veir og sundt Clima, hvor længe vilde det saa vare, forend Mange af Eder atter vilde faae det Ønske at reise til Californien efter Guld, og vende sig bort fra deres Religion og dyrke en Afgud? Hellere end at forsømme Eders hellige Religion aldeles, var det bedre for Eder, om I havde et Billede lige for Eders Øine og opsendte Eders Bønner til det, naar I troede, der var Noget bagved det, som virkelig vilde drage Eders Tanker bort fra det, som I see med Eders naturlige Øine, og bringe Eder til at troe paa et høiere Væsen, paa en styrende Haand, paa ealviist Forsyn, eller til at dyrke endog en Gud uden Legeme eller Dele. Ere vi under Traditionernes Magt i samme Grad, som Andre ere? Maaskee ikke; vi troe ikke, vi ere; og dog have vi vore Traditioner, og dersom vi ikke ere agtpaagivne, ere vi udsatte for at blive ligesaa store Afgudsdyrkere, som der findes i Verden.

Br. Silas Smith har netop fortalt Eder, at han ikke havde været hjemme fire Dage, forend han hørte sit Navn blive opraabt for en ny Mission, og han siger, at han er færdig og villig til at gaae, hvorom jeg ingen Tvivl har, thi saavidt jeg veed, har han aldrig nogensinde været uvillig til at gjøre, hvad der er bleven ham paalagt. Vi sige, at vi ere villige til at gjøre Alt, hvad der forlanges af os, for at opholde os i vore religiøse Rettigheder — til at opoffre vort Alt for vor Religion og det Haab, vi have annammet. Br. Clapp har nylig sagt os, at vi ikke ere værdige til det evige Liv, med mindre vi ere villige til at opoffre Alt. Br. Clapp, hvad har De at give? („Alt, hvad jeg har.") Men De har ikke *faaet* Noget. John, hvad er Du villig til at give for evigt Liv? Du siger: „Enhver Ting." Hvad har Du faaet? Tænk vel efter, hvad Du har. Han siger: „Jeg lever her; jeg har mit Liv." Nei, Du har ikke, thi det er i din Skabers Haand. „Jeg har en Hustru." Hun er Dig kun anbetroet, for at sætte Dig istand til at vise, om Du vil behandle hende retfærdigt; hun er ikke *din* endnu. „Jeg har Børn, som ere mine Lænders Frugt." De ere ikke *dine*, thi Du kan ikke tilveiebringe dem af Dig selv. „Jeg har en Landeiendom." Nei, den Landeiendom tilhører en Anden; Djævelen siger den er hans, men vi forvente, at Jesus skal faae hele Jorden. „Jeg har Heste og andre Eiendele." Overvei nøie og see, om Du virkelig eier Noget. Ved nærmere Eftertanke vil Du med eet kunne forstaae, at din Hustru kan blive Dig berøvet, din Landeiendom og andre Besiddelser kunne blive tagne fra Dig, og dit Guld og Sølv kan tage Morgenrødens Vinger og flye fra Dig. Hvis Gud unddrager Dig sin almægtige Haand, maa Du synke; Du har hverken Hustru, Børn, Heste, Huse eller Jord.

Naar Mænd og Qvinder tale om at give Alt, hvad de have, for den Saliggjø-

*) Omtrent 10 Rdl.

relse, som de tragte efter og leve for, see — de have Intet at give; ei heller have de Andet at gjøre, end at opfylde deres Pligt, og hvad er det? At benytte det, som er dem anbetroet, til deres Forædling — at vise dem værdige for deres Fader og Gud, saa at de inden lang Tid kunne være værdige til at erholde Herlighedens Kroner, Udødelighed og evigt Liv. Da ere vi udenfor Satans Omraade; da ere vi, hvor vi kunne controllere Døden og ham, som har Dødens Magt, og vi skulle da regjere i Triumph som Guder og som Guds Sønner. Vi maae komme til at besidde den Magt og Herlighed, førend vi kunne sige, at vi virkeligen eie Noget, selv den mindste Ting i denne Verden eller i Evigheden.

Nogle Folk tale om at opoffre, men vi have Intet at opoffre. Alt, hvad vi have at gjøre, er at elske og tjene vor Gud, og at gjøre alt Muligt for at erhverve os selv Kundskab og for at bibringe de Hellige Alt, hvad der kan gjøre dem lykkelige, velhavende, stærke og talrige, saa at vi kunne overvinde Mørkets Magter og triumpherende regjere paa Jorden med Jesus Christus som vort Hoved og vor Konge. Det er Alt, hvad vi have at gjøre. Tal om, at Huse, Jordegodser og andre Besiddelser ere vore, og at vi ikke have Traditioner og Afguder! Jeg vilde ligesaa gjerne see en Mand tilbede en liden Gud af Metal eller Træ, som at see ham tilbede sine Eiendomme. Jeg har mange saadanne Guder, som ere bragte til mig fra Ostindien og fra Øerne i Sydhavet, og jeg vilde ligesaa gjerne see en af mine Brødre tilbede een af disse Metalguder, som at see ham tilbede sin Formue, og han vilde være ligesaa meget retfærdiggjort i Guds Øine. Forstaaer denne Forsamling, hvad Afguderi er? Det Nye Testamente siger, at Gjerrighed er Afgudsdyrkelse.

Nogle af Eder ere ligesaa store Afgudsdyrkere som Hedningerne, men I vide det ikke; ei heller forstaae de deres Afguderi. Var jeg paa Øerne og saae de Indfødte bøie sig for deres Billeder for at blive helbredet, vilde jeg sige: „Hav Tro;" og istedetfor at undgaae Samkvem med en Mand, fordi han tilbeder en Afgud, vilde jeg formane ham til at have overordentlig stor Tro paa sine Afguder efter det samme Princip, jeg formaner Brødrene her til at have Tro paa vor Gud, „og dersom din Afgud ikke kan helbrede Dig, saa see hen til det Væsen, som kan." Jeg holder ikke af at udelukke Folk fra Kirken, fordi de dyrke deres Eiendomme mere end Gud, men er overbærende med dem, indtil de vinde Lys og Kundskab, saa at de kunne see deres Vildfarelser og vende sig til Sandhedens Gud. Jeg vilde sige til Afgudsdyrkere: Dersom I have Tro paa Eders Afguder, saa faae lidt mere, og dersom I have Tro nok, vil Herren maaskee virke paa Eders Aand, saa at I kunne forstaae de Velsignelser, som han har i Beredskab for sit Folk. Og jeg siger til de Mænd og Qvinder, som sige, at de ere Sidste-Dages Hellige: Gud giver, og han holder tilbage; efter Behag opreiser og omstyrter han Konger, Keisere, Throner og Riger, og den Almægtiges Kraft, Viisdom og Herlighed, som opfylder Universet og virker paa alle Ting, vil seire.

Hvad Gavn vilde vi have af vor Formue, dersom vi ikke anvendte den til at fremme Guds Sag paa Jorden, overvinde Satans Magt, grundfæste Retfærdighed og omstyrte Mørket? Vi skulle hellige os selv og Alt, hvad vi ere satte til at være Huusholdere over, for at opbygge Guds Rige paa Jorden. Ved at gjøre saaledes kunne vi blive retfærdiggjorte. Vi kunne ikke erholde Throner og Riger, Herlighed, Viisdom og Magt, eller Noget af det, som er bestemt for os, uden at anvende al mulig Flid i vor Tænken

og i vore Bestræbelser for at opbygge Guds Rige paa Jorden. Vi behøve at lægge os efter Viisdom med ligesaa stor Iver og Flid som Br. Silas Smith maatte lægge sig efter de Indfødtes Sprog, paa det han kunde blive istand til at undervise dem om sine Begreber, uden at stole paa deres Gjengivelse ved en Andens Mund. Ligemeget hvor meget Aand en Lærer har, dersom hans Ord skulde oversættes af Een, som ikke har Aanden, vilde Tilhørerne ikke høste noget Gavn deraf; thi Bogstavet ihjelslaaer, men Aanden levendegjør; hvor meget en Mand end prædiker, eller hvor meget af den Hellig-Aand han end har, naar han taler i et fremmed Sprog, kan Aanden maaskee opbygges, men Tilhørernes Forstand vil forblive lige uoplyst. Og dersom vi stole paa, at nogen Anden skal frembringe Rigets skjulte Skatte, og dersom vi hele Tiden ere afhængige af en Tolk, som ikke har den Hellig-Aand, kunne Tilhørerne ikke voxe hurtigt i Kundskab om Sandheden.

Vi maae leve saaledes, at vor Kundskab og Tro kan strække sig hiinsides Idealet, ligemeget hvad det er, og vi maae, hver af os, have Kundskab om den levende Gud. De Hellige ønske at vide, om de ikke kunne udfinde den levende Gud. Jo, ligesaa hurtigt, som I ere beredte til at vide det; men I maae holde op at dyrke Afguder først. Da vilde Folk, som sige, at de ere villige til at opoffre deres Alt for Guds Riges Sag, gjøre det uden Klynk og Klage. Da vilde de Hellige i et Distrikt, om de opfordres til at udføre Eet eller Andet, ikke beklage sig derover. Da vilde de have Lyst til at forkaste sine Afguder, og vilde ikke elske og dyrke et smukt Par Heste saa høit, uden de jo kunde lade dem gaae for at frelse hele Israel. Men for det Første have de Intet at offre; for det Andet har Gud givet dem Nok, hvormed de kunne gavne hans Rige, og for det Tredie vil der med Tiden blive sagt, dersom deres anbetroede Ting ikke ere paa rede Haand, naar de forlanges: „Tag fra dem, hvad de synes at have, og giv det til dem, som ere værdige — som kunne anvende deres Eiendele til Guds Riges Opbyggelse." Der vil blive sagt til os Alle, hvis vi ikke retteligen bruge, hvad vi have: „Tag det, som de synes at have, og giv det til dem, som ville aagre med deres Talent og vinde Mere."

Hvad enten I kunne det eller ikke, veed jeg, at Mange iblandt dette Folk ere meer eller mindre hengivne til Afguderi, thi jeg seer, at den Aand tilkjendegiver sig hver Dag, og hører om den fra næsten alle Kanter. Vi maae holde op med at dyrke Afguder. Vi ere i Besiddelse af Rigets Nøgler, det evige Præstedømme er given til dette Folk, og vi ere velsignede mere end noget andet Folk, vi have Kundskab om. Dette Folk har Livsens Ord, Livets og Saliggjørelsens Vei; de vide, hvorledes de skulle frelse sig selv og alle dem, som hænge fast ved dem. Hvad fordres der af Eders Haand? Er det at bede om, at I maae blive trofaste? Det kunde snarere synes at være modsigende og vanærende at være nødt til at sige til de Sidste-Dages Hellige: „Brødre og Søstre, lader os være trofaste." Lader os hellere søge at faae en Smule Viisdom fra Gud, saa vi kunne see og forstaae vor egen Tilstand, hvad vi opfordres til at gjøre og hvad vi ere velsignede med. I kunne ligesaa gjerne bede for Englene, at de maatte være trofaste, som at bede for dette Folk. Hvis I kunde see og forstaae Tingene, som de ere, vilde Eders Sjæl, Aand, Kjærlighed og Liv og Alt, hvad I have at raade over, helliges Gud og hans Værk. Vilde man da nogensinde høre: „Du kan ikke faae mine Heste, for jeg kan ikke undvære dem?" Nei. Hvem bryder sig om alle de Heste, som findes i Verden? Djæ-

velen siger, at han har Krav paa dem, og han agter at hellige dem til sin Tjeneste. Jeg vil see til, at alle de Heste, Muuldyr, Guld, Sølv, Klæder og Folk, som tilhøre denne Kirke, blive helligede til Christi Rige, saafandt Herren er min Hjælper, og jeg vil til enhver Tid overfløie Djævelen, forstyrre ham i hans Planer, komme ham i Forkjøbet overalt; og han skal blive jaget hid og did ligesom Herren vil. Jeg er bestemt paa i Israels Guds Navn at ville see Djævelen pidsket ud af Jorden, alle hans snedige Anslag opdagede og tilintetgjorte og ham selv tumlet omkring af denne Kirke, indtil han er glad ved at kunne forlade Jorden og gaae til sit eget Sted, og da skulle vi see, om den Herre Gud har Alt, hvad der hører ham til, eller ikke.

Sammenlign Eders Stilling og Tilstand med den øvrige Verdens; betragt Jordens Indvaanere, og prøv paa at forstaae Hensigten med vor Tilværelse paa denne Jord, Hensigten med denne Jords Skabelse og Menneskets Komme her, samt i hvilket Øiemed, og hvorfor det er forordnet, at alle Ting skulde være saa og saa. Prøv at forstaae, hvorfor vore første Forældre spiste af den forbudne Frugt og hvorfor Jesus kom til Jorden for at gjenløse den faldne Menneskeslægt. Lader os prøve paa at komme til Kundskab om, hvorfor Tingene paa Jorden tillades at gaae som de gjøre.

Dersom I vare komne til en ret Forstand om vor Skabers Hensigter og Øiemed med Tildannelsen af denne Jord, og hvorfor den blev befolket, troe I da, at det vilde være nødvendigt for mig at formane Eder til at sige, at I ere villige til at offre Alt for det evige Liv? En saadan Tanke vilde være meningsløs. Vilde jeg da være nødt til at formane Eder til at efterleve Eders hellige Religion og klynge Eder fast til Gud? Ingenlunde. Om vi end ikke skulde kunne komme til Forsamling de første sexten Aar, og om vi end aldrig havde mødt sammen, siden Brødrene bleve fordrevne fra Jackson County, vilde dog hver eneste Een af os efterleve sin Religion. Dersom dette Folk havde forstaaet, hvad de burde, kunde de Ældster, som i Kirkens Barndom udsendtes paa Missioner, have levet iblandt fremmede Nationer den Dag i Dag og forkyndt dem Evangeliet, og dette Folk kunde da have været bedre beredt til at dyrke Gud antageligen, end Mange nu ere; og de Hellige vilde have været mere forsigtige, bedre forberedte og mere tilfredse med at udøve, hvad de kjende, istedetfor at søge efter Ting, som ikke vedkomme dem.

Vi kjende nok til at fordømme os, og naar vi kjende nok til at fordømme os, kjende vi ogsaa nok til at frelse os, hvis den Kundskab benyttes retteligen. Vi ere et lykkeligt Folk. Vi ere det eneste Folk paa Jorden, som anerkjender Gud og i Sandhed troer paa ham. Den christne Verden og Hedningerne bekjende, at de troe paa ham, og Jøderne sige, at de troe paa ham; men de troe ikke paa Jesus Christus. De Christne sige, de troe paa Jesus Christus, men om han har talt Sandhed, troer i Virkeligheden ikke Een af dem paa ham. Jeg drager ikke deres Oprigtighed i Tvivl, men deres Lærdomme og Gjerninger vise, at de ikke have nogen sand Kundskab om ham; thi om de vare hans Disciple, vilde de gjøre de Gjerninger, han gjorde. Som de ikke gjøre dette, saa er det alene et stort Beviis for mig, at de hverken troe paa ham, eller have noget Begreb om, hvad han har isinde med dem. De kunne vel være retskafne og oprigtige, men de ere meget uvidende. Dette Folk har den rette Kundskab; de have den ikke. Vi have Præstedømmet; de have det ikke. Vi have Livets og Saliggjørelsens Vei; de have den ikke. Vi vide, hvorledes vi skulle blive Hellige, hvor-

ledes vi skulle frelse os selv og Alle, som ville lytte til vore Raad; de derimod ikke.

Spørg Eder nu selv, om det er nødvendigt at prædike, bede, undervise og formane, for at lære os vore Pligter og gjøre os til Hellige? Det burde idetmindste ikke være det. I hørte Br. Silas Smith sige, at dersom de Ældste skulde forlade hine Øer, vilde de Indfødte, som have annammet Evangeliet, om nogle Aar være ligesaa slette, som de nogensinde før vare. Dersom der ikke bliver noget Bedre af dem end det, dersom de ikke have nogen Lyst til at gjøre noget Godt, nogen Kraft i dem selv til at imodstaae Djævelen, med mindre der er en Ældste fra Zion til at tage Vare paa dem, jo før de blive fordømte, jo bedre er det; jeg vilde ikke i et saadant Tilfælde gaae ti Skridt for dem Allesammen. Dersom de ikke vide nok for at kunne frelse dem selv, efter Alt, hvad de ere blevne lærte, ville de blive fordømte, og jeg vil ikke bede nogen Ældste om at tilsætte sin Styrke og opslide sine Kræfter i et saadant unyttigt Arbeide.

Hine Øbeboere og de Indfødte paa dette Fastland ere af Israels Huus, af Abrahams Sæd, og dem høre Forjættelserne til, og enhver Sjæl af dem vil tidligere eller sildigere blive frelste i Guds Rige, eller ødelagte med Rod og Grene. Hvis de ikke i denne Prøvestand foretrække at tage den Sti, som fører til Livet, saa lad dem gaae deres egen Vei. De Oprigtige af Hjertet i alle Nationer og Generationer, som ere værdige til at erholde nogen Saliggjørelse, vil faae den tidligere eller sildigere, og det er mig det samme, hvor snart Herren den Almægtige renser sin Loe; thi da ville vi opbygge Zion og forløse de Oprigtige af Hjertet. Men det tilkommer ikke mig at vide Tider eller Stunder; det tilkommer mig at være tilfreds i Udøvelsen af mine Pligter i Dag, og lade Morgendagen frembringe, hvad den vil.

Maa Herren velsigne Eder, Brødre og Søstre! Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Efterretningerne fra Utah lyde i de amerikanske Aviser meget modsigende; men den tilforladeligste synes at være den, som den nye Gouverneur Cumming giver i sin officielle Rapport til Præsidenten i Washington, dateret den 5te Mai, i hvilken han siger, at han ankom til Saltsøstaden (eskorteret af nogle Bevæbnede af Mormonerne; thi han forlod Leiren uden Ledsagelse af Tropperne) den 12te April. Han blev venligt og høfligt modtagen, og roser den Opmærksomhed og Agtelse, som vistes ham, baade af Folket og Kirkens Authoriteter. Territoriets Segl og alle Documenter, den civile Regjering vedkommende, overleveredes ham, og befandtes i god Orden, og han blev installeret som Gouverneur over Territoriet. Idet han gratulerer den amerikanske Regjering til den tilsyneladende fredelige Udjævning af Stridighederne, tilføier han: „men jeg beklager, at jeg maa melde en Kjendsgjerning, som vil foraarsage dyb Bekymring, og det er, at Mormonerne forlade Saltsøstaden og deres nordlige Colonier, og Flokke efter Flokke sees at drage afsted. Veiene ere overalt fyldte med Vogne, belæssede med Levnetsmidler og Huusgeraad; og Qvinder og Børn drive Hjordene foran.

De synes ikke alene hengivne i deres Skjebne, men muntre og opromte. Sporger man dem, hvorfor de drage ud, lyder Svaret: „Det er Herrens Villie,“ og de synes at glæde sig i at ombytte sine hyggelige Hjem med Orkenens Besværligheder. Maalet for deres Reise har jeg ikke kunnet erfare. „Vi drage sydpaa,“ er Svaret; dog troe Nogle af dem, at Sonora er deres endelige Bestemmelsessted. Jeg har søgt at overtale dem til at blive, men forgjeves. Ikkun 160 Personer (hvoraf 70 Børn) have ansøgt om min Hjælp at komme tilbage til Staterne. De ere engelske af Fodsel, og angive som Aarsag, at de haabe at forbedre deres Kaar i Staterne.“ — Avisberetninger angive Antallet af de Bortdragende til 44,000, der i milelange Rækker toge mod Syden med Brigham Young og Kirkens Overster, tilligemed deres Familier, i Spidsen. Det er et rorende Skue, siger Beretteren, at see disse utallige Skarer, saa ofte forfulgte for deres Troes Skyld, atter igjen paa Vandring, og forladende deres Stæder og Colonier hellere end at underkaste sig en Regjering, som udsender Tropper til deres Underkuelse.

Nogle Rygter sige, at de ville lade Alting staae, saaledes som de forlade det; andre, at nogle Tilbageblivende ville kaste Brandfaklen til Husene og nedbrænde Alt, dersom Tropperne trænge frem til Dalen.

Af Ovenstaaende, tilligemed af private Efterretninger, kunne vi see, at Kirken for at forebygge Blodsudgydelse drager længere ind i Bjergegnene, maaskee en 2 til 300 engl. Mile, og vi vide, at Præsident Brigham Young vil, veiledt af Guds Aand, anordne alle Ting saaledes, at det vil fremme Kirkens Interesser.

Engelens Mission.

(Fra „the Millennial Star“)

(Fortsat fra Pag. 302).

Atter, dette er ikke alene en apostolisk, men ogsaa en „indsamlende“ Uddeling. Propheterne fordum henviste ofte til det mærkværdige Tidsafsnit i de sidste Dage, da Gud vilde indsamle sit Folk og indeslutte dem saa at sige i sin beskyttende Haand, ligesom en Hone skjuler sine Kyllinger under sine Vinger, medens hans længe forventede Straffedomme udgaae, hans længe tilbageholdte Vredesskaaler udgydes, og Krig, Pestilentse, Hunger, Lynild, Hagl og Jordskjælv forene sig for at odelægge de Ugudelige iblandt Nationerne, som forvende hans Evangelium og forkaste hans Tjeneres Budskab. Det er derfor nodvendigt, at Een, som var kaldet af Gud ligesom Moses og Aaron, skulde iklædes med tilborlig Myndighed til at aabne og begynde denne storartede Indsamling og lede dens Virksomhed. Af denne Aarsag modtog Seeren Joseph Noglerne til dette Kald af Moses, Israels gamle Anfører.

Dette er tillige en „patriarkalsk“ Uddeling, hvori de for lang Tid siden forjættede Velsignelser til Abrahams Sæd ville blive stadfæstede paa og fuldstændigen virkeliggjorte for Guds trofaste Israel i de sidste Dage. Og ikke dette alene, men det er en Uddeling, hvori de, som i de henrundne Tidsaldere ere dode uden Kundskab om Evangeliet og de sande Livsprin-

ciper, men som have havt Anledning til at høre samme blive forkyndt for dem i Aandeverdenen, ville nyde det Privilegium at faae alle Evangeliets ydre Ordinancer forrettede til deres Gavn af deres Stedfortrædere paa Jorden, paa det at Foreningens Baand kunne blive sammenknyttede mellem de Døde og de Levende og beseglede i Guds Tempel, og at Israels Familier i det fredelige Millennium i deres respective Organisationer kunne i Forening høste de herlige Forjættelser, gjorte til deres Fædre, og erholde og nyde deres Arvelodder paa den fornyede Jord. For at opfylde disse den Almægtiges Hensigter blev den fornødne Fuldmagt til at forrette det gamle Evangeliums „patriarkalske" og „beseglende" Ordinancer overdragen af Propheten Elias og Forløberen Elias, af de tidligere Uddelinger, til de sidste Dages Prophet, Seer og Aabenbarer — Joseph Smith.

En anden Deel af Engelens Mission var at raabe med høi Røst: „Frygter Gud og giver ham Æren; thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder den, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder." Vi kunne heraf drage den naturlige Slutning, at paa den Tid, Evangeliet skulde gjengives ved Englebetjening, vilde Jordens Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk „ikke" frygte Gud og give ham Ære, eller tilbede den, som har gjort Himmelen og Jorden. Vi have seet, at denne Tidsalder er den Tid, som hentydes til. Og der har sandeligen aldrig været nogen Tid, da det rene Evangelium i dets Fylde og Kraft bedre tiltrængtes; thi selv det almindelige Raab imod dets Gjengivelse er et tilstrækkeligt Beviis herpaa. Og et andet Beviis er den Kjendsgjerning, at Menneskeslægtens Tilstand, selv i det stortpralende nittende Aarhundrede, nødvendigviis tiltrænger det advarende Raab: „Frygter Gud, og giver ham Ære," og: „Tilbeder ham, som har skabt Himmelen og Jorden," osv.

Lader os skue rundt omkring os, og see, hvor vidt Virkeligheden beviser vor Beskrivelse at være sand. Selv Christenhedens forskjellige Religionssamfund ere enige i at erkjende og beklage sig over den Kjendsgjerning, at den store Masse af Menneskeslægten ikke „frygter Gud og giver ham Ære," eller „tilbeder" den levende og sande Gud, „som skabte Himmelen og Jorden." Derfor har man oprettet „Indenlandske Missionsselskaber," „Religiøse Tractatselskaber," „Bibellæsninger" osv., som siges at virke i det udtrykkelige Øiemed at indprente Gudsfrygtighed i Folkets Sind, og for at lære dem den Pligt at give Gud Æren. Dette er ogsaa Aarsagen til den almindelige Skik, at holde religiøse Prædikeforsamlinger baade inde i Huus og under aaben Himmel. Kirker, Capeller og Forsamlingslocaler findes i Mængde og talrige Fremgangsmaader benyttes i samme Øiemed. Dette er ogsaa Oprindelsen til de mange „Udenlandske Missionsselskaber," som ere dannede af de forskjellige Religionssecter, hvis Formaal siges at være at omvende Hedningerne i langtbortliggende Lande, og faae dem til at „tilbede den sande Gud." Man veed, at Millioner paa Millioner af Mennesker i ethvert Climat og af enhver Farve danne sig selv Guder og tilbede dem — at de bøie Knæe for Afguder, deres egne Hænders Gjerninger. I Sandhed, Størstedelen af Menneskeslægten er Afgudsdyrkere, ifølge de Christnes Beretninger.

Vi ville nu spørge de saakaldte Christne selv, om „de" frygte Gud og give ham Ære — den Gud nemlig, som de sige, de tilbede? Af de Beretninger, som de forskjellige Secter give, og de Følelser, de udtale om hverandre, skulde man troe, de

gjøre ikke. At dømme efter deres Bitterhed og Opposition imod hverandre, deres Ringeagt for den evangeliske Sandhed, deres fuldstændige Forvendelse af Evangeliets Ordinancer og deres Opsætsighed imod Guds udtrykkelige Villie, seer det ud som om de, idetmindste i een Betydning af Ordet, hverken frygte Gud eller Djævelen, ellers vilde deres hele Vandel sikkerligen være anderledes, end den er. De kunne ikke elske hverandre, ellers vilde de ikke føre Krig imod deres Brødre. Og i Tilfælde af, at Enighed og indbyrdes Kjærlighed ikke findes iblandt dem, er det gudsbespottende at tale om, at de elske og frygte Gud. „Hvo, som elsker Gud, skal ogsaa elske sin Broder," og „hvo, som elsker Gud, holder hans Befalinger." Salomon siger med Rette: „Frygt Gud, og hold hans Bud; thi dette er Menneskets hele Pligt." Ak, hvor lidt agter man ikke paa denne gode, sunde Formaning! Hvor sjelden efterkommer man ikke denne „Menneskets hele Pligt!" Hvor lidet frygter man ikke Gud! Hvor sjelden og hvor lidt adlydes han ikke! Istedetfor at give „ham Æren," søge Menneskene kun altfor ofte at tilegne sig den selv. Selv de meest fremragende Personer ere langt mere tilbøielige til at ære deres eget kjære „jeg," end at give Æren til en Anden. Der kan ikke siges om dem, at „hvadenten" de „æde eller drikke, eller hvad" de „gjøre, saa gjøre" de „Alt til Guds Ære." Selv de Geistlige, der staae som Folkets Lærere og Veiledere, give i deres saakaldte høie Embedspligters Udførelse ikke Æren til Gud, men de tage den selv. De faae deres Kundskab fra deres Bøger og Collegier, og da de ere opblæste af deres opnaaede Fuldkommenhed, bestræbe de sig for — drevne af en ærgjerrig og misundelig Aand — at lægge deres Talenter og Kundskaber for Dagen, for at vinde Menneskenes Bifald og Roes, og saaledes er i altfor mange Tilfælde Berømmelse, Ære og Selvophøielse det Maal, de hige og tragte efter, istedetfor Guds Ære. Den Tanke, at Gud inspirerer Mænd med „sin Aand," og bruger dem som „Redskaber" i sin Haand til at meddele Folket „sin" Viisdom, kan man ikke for et Øieblik nære. En saadan Ting som Inspiration i denne oplyste Tidsalder, tænker man sidst paa af Alt, da den efter deres Mening om denne Gjenstand for lang Tid siden er bleven „afskaffet." Uagtet Apostlerne erklære, at „Guds Mænd" fordum „talede, drevne af den Hellig-Aand," bliver Tanken om noget Saadant nu forkastet med Foragt, og Apostelens tydelige Ord ere fordreiede og siges, at dermed menes, at Bibelen var skreven af Guds Mænd, og er en inspireret Bog, og at der af den Grund ikke behøves Inspiration nu.

Atter, tilbede de selv i Virkeligheden „ham, som har skabt Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder?" — vi mene ikke, om de tilbede ham paa den rette Maade, men om de tilbede ham overhovedet paa nogen Maade? Tilbede de den levende og sande Gud, som i den hellige Skrift siges at være den store Skaber af Alt — „Abrahams, Isaaks og Jacobs Gud" — „Eliæ Gud" — Elisæ, Mose, Josvæ, Daniels og Jesu Gud samt alle de hellige Propheters, Apostlers og Helliges Gud, om hvem Skriften vidner — tilbede de „ham?" Ak nei, de gjøre ikke. Den „Gud," som Christenhedens Secter sige, de tilbede, er en Gud uden Legeme, Dele eller Lidenskaber — en Slags Skygge af Noget — en Slags ætherisk, indbildt Guddom, som hverken kan bevæge sig, handle, nei ikke engang existere — et ubeskrevet „Væsen," (om den Sprogfeil tillades) som ikke har nogenslags Form eller Substants — et Væsen, som hverken kan nærme sig os, eller hvem vi kunne nærme os til — hver-

ken elske eller blive elsket — hverken see, høre eller tale, eller sees, høres eller tales til, — alene en Skygge — et immaterielt ikke-existerende Intet! En „Gud" af denne Slags kjender Bibelen intet til. Dog saadan er den „ubekjendte Gud," som tilbedes af Myriader „Christne," der oprette Missionsselskaber, som skulle virke til fjerne Hedningers Omvendelse, hvilke ere ligesaa, og endog mere religiøse og fromme i den modsatte Yderlighed at tilbede blinde, døve og umælende Stykker af Træ eller Steen, deres egne Hænders Gjerninger.

Naar man nu betragter Samfundets Tilstand, baade inden- og udenlandsk, hvor høist nødvendigt seer det ikke ud til, at „enhver Slægt, Stamme, Tungemaal og Folk" skulde høre den guddommelige Aabenbarings „høie Røst," forkyndt ved Engles Betjening og af det gjenoprettede Præstedømme: „Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder ham, som har skabt Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder."

(Fortsættes.)

Uddrag af Forhandlingerne i General-Raadet,

begyndt i Kjøbenhavn den 11te Mai 1858.

(Fortsat fra Side 284.)

Den 12te Mai 1858.

Raadets Fortsættelse aabnedes Kl. 9½ Form. med Sang (Ps. Nr. 74), og Bøn afholdtes af Ældste P. A. Fjeldsted.

Præsident Widerborg belærte Brødrene med Hensyn til Brugen af Jesu Navn, at det undertiden misbrugtes og vanhelligedes ved at gjentages saa ofte; naar et Møde eller en Forsamling var aabnet og helliget til Gud i den Herres Jesu Navn, saa var det ikke nødvendigt, at Enhver, som blev fremkaldt, begyndte og endte sin Rapport, Tale eller Beretning med en Bønformular; det Hellige blev derved gjort trivielt og tabte sin velgjørende Indflydelse paa Sindet.

Ældste S. Gudmundsen, Præsident over den norske Mission, kaldet Brevigs Conference, blev derpaa opfordret til at aflægge sin Rapport, der i Korthed lød som følger: Der var 11 organiserede Grene i Norge med tilsammen 376 Medlemmer; omtrent 70 vare tillagte ved Daab siden Nytaar. Bogregnskabet var forsaavidt i Orden, men der var Gjeld i nogle Grene paa Grund af, at Missionærerne havde været nødte til at bruge af Skriftpengene. Evangeliet vinder Indgang i forskjellige Egne, men der er megen Modstand at arbeide imod, idet paa nogle Steder Befolkningen uddriver og forfølger Herrens Tjenere, paa andre Steder kaster Øvrigheden dem i Fængsel, idømmer dem høie Mulcter, som de maae udsone med Fængsel paa Vand og Brød; Øvrigheden er meest human i Christiania, hvor aabne Forsamlinger kunne holdes; roste sine medarbeidende Brødre, at de vare trofaste i Evangeliets Tjeneste, uanseet al den Trængsel og Fængsling, de maatte døie, og havde de bedste Forhaabninger om Fremtiden; troede, at det muligen var godt, om Norge blev deelt i 2 Conferencer. Med Hensyn til Pengeanliggenderne, da

var der nogen Gjeld, deels til Tempel- og Missionsfondene, og deels paa Grund af den til Brødrene Lund og Poulsen ydede Emigrationshjælp; tvivlede dog ikke paa at faae samme afbetalt, eftersom de Hellige, uanseet sin Fattigdom, vare villige til at yde sine Bidrag. Glædede sig over at være en Sidste-Dages Hellig, og ønskede at vedblive med at arbeide for Guds Riges Sag.

Præsident Widerborg stadfæstede Sandheden af det aflagte Vidnesbyrd; bemærkede, at det norske Folks Nationalcharakteer var alvorlig, og at de hængte med en stor Forkjærlighed ved det fra Fædrene Nedarvede, og vare meget mistænksomme mod det, som de ansaae for Nyt, og derfor bekjæmpede samme haardt; de, som derimod bleve overbeviste om Sandheden af Evangeliet, vare trofaste, vedholdende og villige til at gjøre Alt for sammes Fremme. Troede, at den beleilige Tid endnu ikke var kommen til at inddele Norge i 2 Conferencer, men derimod at inddele Landet i Districter, saa snart det lod sig gjøre, og ansætte Ældste i samme til at prædike, organisere og præsidere. Haabede, at Herrens Værk derved skulde fremmes og Arbeidet paaskyndes.

Derpaa fremstod efter Opfordring Præsidenten over Skaane Conference i Sverrig, Ældste J. Fagerberg, og berettede, at nævnte Conference bestod af 6 Distrikter med 14 Grene og 481 Medlemmer. De Døbtes Antal siden Nytaar omtrent 60. Bogvæsenet var i Underbalance, som dog ikke skrev sig fra hans Tid. Som Beviis paa vore Medmenneskers christelige Sindelag imod os, vilde han anføre, at Biskop Thomander har forfattet en Bøn, der oplæses i Kirkerne i Anledning af de fra Statskirken Frafaldne, og deres Navne nævnes, under det skinhellige Paaskud, at Alle i Sognet skulle bede for dem, men det Fine i Tingen er, at de derved skulle blive mere almindelig kjendte, afskyede og forhadte, og i enkelte Egne har ogsaa Sognenes formaaende Mænd indgaaet et Forbund, at de hverken skulle sælge Noget til den, som overgaaer til Mormonismen, eller give den Arbeide, og ved saaledes at afskjære Livsopholdet for anderledes Troende, troer man at kunne tvinge dem til at vende tilbage til Statskirken og blive Hyklere. Ere ikke begge disse Fremgangsmaader meget christelige? Vidste ikke hvem der havde Fortrinet, enten de, som afskare de Sidste-Dages Hellige Livsopholdet, eller den ærværdige, fortklædte Præstestand, der under Skin af Fredens Politik besøgte de Hellige, søgende at lokke dem til at fornegte den nye og evige Pagt, trækkende dem for Præste-, Provste-, Biskops- og Consistoriiforhør, og naar de desuagtet ikke vilde fornegte sin Tro, da tye hen til det sidste store Remedium, deres Navnes Opnævnelse i Kirkerne og Oplæsningen af den thomanderske Bøn; troede dog ikke, at Præsterne ret længe vilde hylde denne tilsyneladende fredelige Politik, men at de vilde vende tilbage til den gamle Maade at hidse Politiet og Pøbelen paa os; stolede alligevel paa Guds Hjælp til Værkets Fremme, og at Modstanderens Bestræbelser, af hvilkesomhelst Slags, vilde være magtesløse.

Præsident Widerborg bemærkede, at Øvrighederne i Sverrig (paa faa hæderlige Undtagelser nær) havde stedse viist sig mere inhumane end Øvrighederne i Danmark og Norge, idet de behandle Missionærerne som de laveste Forbrydere, pidske dem, belægge dem med Jern, afklippe dem Haaret og iføre dem Fangedragt, naar de kaste dem i Fængsel; desuagtet vinder Evangeliet mere og mere Terrain. Biskop Thomander havde altid viist sig meer fredeligsindet og human end mange af hans Embedsbrødre; idetmindste bliver de Helliges Tro prøvet paa de nævnte Maader;

og Statskirken og dens Tjenere bør ikke misundes de Sjæle, de kunne tilbagevinde paa de anførte Maader; de sande Hellige ville staae urokkelige i alle Prøver; thi Gud vil skjenke dem Kraften; og de Svage og Vaklende ville vende tilbage til det Samfund, hvor de høre hen — Gud vil have et prøvet Folk — (der skal ogsaa være Nogen til at prøve dem), og de Trofaste vil han tilsidst annamme som sit Eiendomsfolk.

Præsident M. Nilsson fra Gøtheborgs Conference aflagde derpaa sin Rapport. Hans Conference bestod for Nærværende af 4 Grene med 78 Medlemmer. Døbte 23. Conferencen var stor og strakte sig op imod Norge; der behøvedes derfor flere Arbeidere, for at fortsætte Arbeidet, hvor det var blevet aabnet. I Ulricehamn og Omegn var der et godt Folk, 12 vare blevne døbte, og den Ældste, som præsiderede der, var en trofast Mand, der havde gjennemgaaet meget for Evangeliets Skyld. Der var Forfølgelse baade af Præster og Politi. I Gøtheborg havde han, tilligemed flere Brødre og Søstre, været kaldt for Retten og idømt en Mulct af 100 Rdl. eller 14 Dages Vand og Brød, men havde ladet Sagen gaae til Kongens Afgjørelse. Kunde ikke holde offentlige Forsamlinger i Gøtheborg; thi Politiet opløser dem. Der var Egne i Conferencen, hvor Folket gjerne vilde høre Vidnesbyrdet, og hvor de havde holdt gode Forsamlinger; sagde, at Udsigterne til Værkets Fremme i det Hele taget vare gode; at Bog- og Regnskabsvæsenet var i en god Orden; de Hellige vare villige til at betale deres Tiende, saa at han nok troede sig istand til at udrede de nødvendige Udgifter.

Præsident Widerborg glædede sig over det Vidnesbyrd, Br. Nilsson havde aflagt, og over den Flid og Nidkjærhed, han havde lagt for Dagen, siden han blev kaldet som Bestyrer for Gøtheborgs Conference. Han var den Gang meget ung og uerfaren i Kirkens Anliggender; men paa Grund af hans Lydighed, Trofasthed og Frimodighed har Herren velsignet hans Virksomhed; og i Ældste Frank har han en god Medhjælper i Regnskabsvæsenet. Vilde prøve paa at udfinde de fornødne Ældste til Missionærer i Conferencen.

Broder Gudmundsen fra Norge bemærkede, at han kunde foreslaae to gode svenske Brødre, der havde annammet Evangeliet i Norge, og gjerne ønskede at arbeide i sine Føde-Egne.

Formiddagsmødet sluttedes Kl. 12 med Ps. Nr. 3 og Bøn af Ældste P. O. Thomassen.

Eftermiddagsmødet aabnedes Kl. 2 med Ps. Nr. 136 og Bøn af Ældste L. Eriksen.

Ældste N. Nilsson, Præsident over Stockholms Conference bemærkede, at det havde seet ud for ham, som om han slet ikke havde kunnet komme til General-Raadet, idet han, da han skuld ereise, blev kaldt ind for Overstatholderen til Forhør, og saaledes forhindret fra at komme den Dag, General-Raadet begyndte. Stockholms Conference udgjorde for Tiden 7 Distrikter med 9 Grene; han agtede, paa Grund af at Conferencen er altfor stor, at foreslaae dens Deling, saaledes at de 6 Grene i Østergøthland, Vestergøthland og Småland (nemlig Calmar og Vexiø Län) adskilles og organiseres til en særskilt Conference. I Stockholm var Øvrigheden meget streng og paapassende, havde lukket vor Forsamlingssal, forbudet Forsamlinger, kaldt os op for Øvrigheden, der havde truet os med Landsforviisning. I Nordlandene og Dalarne er der gode Folk; i Wermland ligeledes. Der hersker i Almindelighed en religiøs, om end en intollerant Aand i Sverrig. Paa et Sted, 7 Mile fra Stockholm, var der en

Pige, svag og sygelig, som undertiden fik heftige Besvimelser, saa at hun faldt omkuld, blev liggende rolig, men kold som et Liig, ubevidst, og næsten som død; i denne Tilstand var ethvert Lem ubevægeligt, undtagen Taleredskaberne, idet Munden bevægede sig, og hun prædikede med stærk og lydelig Stemme, og det saa høit, at hun, som ellers taler meget svagt og sagte, kunde høres af de talrigt Forsamlede, ogsaa af dem, som af Mangel paa Plads, stode ude i Gaarden. Hun er meget besøgt af Menigmand, der troer, at hun er en Prophetinde. Naar hun saaledes er besat af den prædikende Aand, raaber, hun, „at Folket skal omvende sig fra Synd og Ugudelighed, gaae flittigt i Kirke, og tage sig i Agt for Læserne eller for de fra Statskirken Afvigende." Saaledes arbeider Djævelen paa alle Maader, baade ved Redakteurer, Præster, Politi og Besatte at forhindre Fremgangen af det sande Evangelium, som dog alligevel trænger sig ind i mange Oprigtiges Hjerter, og Flere vilde have staaet frem og annammet det, dersom Religionsfrihed var bleven indrømmet paa sidste Rigsdag; men det synes, som om Sverrigs Indvaanere endnu en Tid skulle trælle under Samvittighedstvangen og Præsteaaget; men det vil dog ikke hindre de Frimodige fra at annamme Sandheden og stride Troens gode Strid.

Præsident Widerborg indrømmede, at Brødrene i Stockholms Conference havde havt Meget at stride imod, og det synes at være Conference-Præsidenternes Lod i Stockholm at blive landsforviste; haabede dog, at der vilde komme en bedre Tid, naar Herren fandt det tjenligt at bryde de Baand og Lænker, der nu hvile tungt paa den svenske Nation, og skjenke dem Religionsfrihed, der er den kostbareste Naadegave et Folk kan faae. Følte godt for Broder Nilssons Forslag at organisere en Conference i Sverrigs midterste Landskaber. Talte om Præstedømmets Pligter, baade med Hensyn til at prædike og forrette Evangeliets Ordinancer, og med Hensyn til en god og nøiagtig Orden og Huusholdning i det Timelige; at Bogvæsenets Midler ikke maatte anvendes til Missionærernes Underholdning, men at udgive nye Skrifter til Udspredelse; og naar Missionærerne vare i Trang, maatte de Hellige i vedkommende Grene og Distrikter afhjælpe det ved frivillige Gaver; thi med Tienden maatte der huusholdes saare forsigtigt, da den oprindelig er bestemt til Helligdommens Opførelse og Israels Indsamling; de Fattige burde hjælpes ved frivillig Godgjørenhed; og hvis Tiendefondet skal udrede Hjælpen, saa kan det ikke skee uden Conferencepræsidentens Samtykke; og den Hjulpne bør tilbagebetale til Tiendefondet den erholdte Hjælp, saasnart Omstændighederne sætter ham istand dertil.

(Fortsættes.)

Blandinger.

I Coquimbo i Amerika har et alvorligt Jordskjælv anrettet betydelig Skade. — Paa Kysten af New Foundland (Amerika) har en voldsom Storm den 12te Juni ødelagt en Mængde Fartøier og Baade, og over 300 Mennesker omkom. — Den 21de Juni rasede en Hvirvelvind, ledsaget af et Skybrud i New York City omtrent 30 Minuter; megen Skade anrettedes baade paa Bygningerne og Fartøierne i Havnen. — Frygtelige Orkaner og Skybrud have i Slutningen af Mai og Begyndelsen af

Juni hjemsøgt de Forenede Stater, fornemmelig Louisiana, Missisippi, Tennessee, Illinois, Ohio, Missouri, Virginia, Indiana, Maryland og Pensylvanien. I flere af disse Stater ere hele Byer blevne aldeles jævnede med Marken, og kun Grundmurene af Husene og de til alle Kanter spredte Levninger af samme vise Stedet, hvor en By eengang har staaet. Tage, Tommer, Muursteen, Mennesker, Heste, Koer, Faar, osv. hvirvledes hoit op i Luften som Fjær, og knustes i Faldet. Landsbyen Gretna i Nærheden af New Orleans stod, tilligemed alle Plantager i 30 engl. Miles Omkreds, under Vand. Ottava var bogstaveligt i Ruiner, og i Towanda vare næsten alle Bygninger jævnede med Jordens Overflade. Eet af Aftentogene paa Jernbanen mellem Chicago og St. Louis blæste af Skinnerne paa den aabne Slette. I Terre Haute blæste mange Huse ned. I Ellison var af 70 Huse kun 3 uskadte tilbage. Naples og Brooklyn i Illinois, Alexandria, Marion, Lagrange, Canton og andre Steder i Missouri, samt en Deel af Leavenworth i Kansas stode under Vand. Den 12te Juni brød Floden Missisippi gjennem een af sine Dæmninger som Følge af Regnen, hvorefter Vandet med rasende Kraft overskyllede Byen Cairo i Illinois, hvor næsten alle Huse ere styrtede ned, drevne bort eller sunkne; man ventede ikke, at en eneste Bygning kunde imodstaae Oversvømmelsen, da Vandet vedblev at stige; en Deel af Central-Jernbanen i Illinois bortskylledes. Den Skade, som er anrettet i Løbet af een Maaned anslaaer New York Herald til 33 Millioner Dollars; desuden er en Masse Menneskeliv gaaet tabt. — Paa Øen Vancouvers, Norden for Californien, har man opdaget overmaade rige Guldminer. — I Slaget ved Grohowo mistede Tyrkerne 7 Kanoner, 960 Heste, 8,000 Geværer, en stor Mængde Ammunition og Proviant samt over 7,000 Mand, hvoriblandt er regnet de Fanger, som Montenegrinerne skar Hovedet af; selv havde de noget over 400 Døde og Saarede. I en Træfning den 11te Mai mistede Montenegrinerne 800 Mand, og Tyrkerne 150. I en senere Træfning mistede Tyrkerne 7 a 800 Mand, og Montenegrinernes Tab var langt større. Disse skar Næse, Læber og Ører af de fangne og saarede Tyrker. — I Constantinopel har en Ildebrand den 20de Juni atter fortæret 200 Huse. — I London vedbliver Heden og Themsens Stank. — En heftig Ildebrand i Londons Dok den 29de Juni har anrettet Skade for henved 3 Millioner Rigsdaler.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
P. Nielsen, Fredericia	7	„	„
N. Damm, Skaane	20	„	„
A. P. Trane, Kjøbenhavn	107	4	4
Mathias Nilsson, Gøtheborg . . .	15	3	„
S. Gudmundsen, Norge	102	„	„
L. C. Geertsen, Aarhuus	5	„	„
Summa	257	1	4

Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

for Halvaaret, endende den 30te Juni 1858.

Conferencer.	Grene	Af de Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.												
1. Kjøbenhavn . .	19		101	43	32	23	762	98	63	24	8	961
2. Aalborg	19		44	12	10	3	271	43	17	23	1	340
3. Vensyssel . . .	18		59	3	17	5	284	90	36	1	1	368
4. Fredericia . . .	9		31	5	5	1	127	23	23	2		169
5. Lolland	9		23	10	4	2	103	41	8		3	142
6. Bornholm . . .	4		9	3		1	83	9	4			96
7. Fyen	11		33	8	2	2	87	41	16	7	1	132
8. Aarhuus	10		27	7	9	3	132	32	19	5	1	178
9. Skive	5		10	3	4	1	37	10	8			55
	104		337	94	83	41	1886	387	194	62	15	2441
Norge.												
10. Brevig	11		50	11	25	8	302	118	32	2	1	396
Sverrig.												
11. Skaane	14		35	44	22	20	370	92	29	3	4	491
12. Stockholm . .	4		13	4	7	2	42	21	4		1	68
13. Gotheborg . .	4		15	4	5	4	54	28	9		1	82
14. Norrkøping . .	6		24	3	9	6	116	25	3	3	2	158
	28		87	55	43	32	582	166	45	6	8	799
Summa . .	143		474	160	151	81	2770	671	271	70	24	3636

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.